

24.5.20, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Hospodine, slyš můj hlas, když volám, smiluj se nade mnou, odpověz mi! Svoji tvář přede mnou neukryvej, v hněvu nezamítej svého služebníka. Ty jsi byl má pomoc, neodvrhuj mě a nepouštěj, Bože, moje spáso. (Ž 27, 7.9)

PÍSEŇ 219 hory, doly, stráně

VSTUPNÍ MODLITBA

Nebeský Otče, dávej nám Ducha svatého, abychom nepřestávali věřit, že oslavený a vyvýšený Kristus je ten ukřižovaný Ježíš, jemu je dána veškerá moc na nebi i na zemi. Dej, abychom se nehoršili nad tím, když pro evangelium procházíme všelijakými zkouškami, když se setkáváme s neporozuměním. Dej, abychom v takových chvílích nepropadali strachu, že se ti vše vymyká z rukou.

Duchu svatý, Duchu pravdy, který pocházíš od Otce, uváděj nás do svědectví o Pánu Ježíši. Připomínej nám v pravý čas jeho slova o naději i o trápení. Dej, abychom mu porozuměli, když říká: 'Na světě soužení mítí budete', a dovedli pokorně přijmout, když nám dává účast na svém kříži. Nauč nás však také spolehnout na jeho slova: Doufejte, já jsem přemohl svět. Amen.

I. ČTENÍ / Job 2, 6-10

PÍSEŇ / 638 díky za toto krásné ráno

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Vyvýšený a oslavený Pane, ty jsi šel cestou kříže. Prosíme, dej, ať tvá církev všude na světě spoléhá ve víře na tvou obět; ať nepodléhá pokušení samo-spravedlnosti a duchovní pýchy, která se nechce vydávat v lásce druhým.

Prosíme, aby se našim sborům neztrácela jistota, že jsi živ a že své dílo ve světě konáš, také když naráží na neporozumění a nepochopení, když trvají doby, v nichž není hlad po Slovu.

Prosíme za ty, kteří tě vždy obklopovali: za hříšné, za zatížené vinou, nemocmi, zármutkem, za vdovy, sirotky a opuštěné. Dej, ať se nás nezmocňuje pocit marnosti, když vidíme všechnu jejich bídu, ale ať nám právě uprostřed toho zazáří vítězné světlo tvého evangelia. Vzkříšený Pane, pozvedej náš pohled k sobě, abychom nepropadali beznaději, když se díváme na svět plný ohrožení, zmatků a nejistoty. Ať nepřestáváme věřit, že ty zůstáváš Pánem, ať nepřestáváme pomáhat, ať se za ně modlíme a čekáme tvůj příchod ve slávě.

Bože, vyslyš nás, když k tobě jako tvé děti ve jménu Ježíše Krista voláme: Otče náš, který jsi v nebesích ...

III. ČTENÍ (POSLÁNÍ) Kdo vyzná, že Ježíš je Syn Boží, v tom zůstává Bůh a on v Bohu. Také my jsme poznali lásku, kterou Bůh má k nám, a věříme v ni. Bůh je láska, a kdo zůstává v lásce, v Bohu zůstává a Bůh v něm. 1 J 4, 15-16

POŽEHNÁNÍ Milost vám a pokoj od toho, který jest a který byl a který přichází, i od sedmi duchů před jeho trůnem a od Ježíše Krista, věrného svědka, prvorozeného z mrtvých a vládce králů země. Jemu, jenž nás miluje a svou krví nás zprostil hříchů a učinil nás královským kněžstvem Boha, svého Otce – jemu buď sláva i moc navěky. Amen. (Zj 1,4b-6)

PÍSEŇ 489 tvé požehnání,

II. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) / Až přijde Přimlůvce, kterého vám pošlu od Otce, Duch pravdy, jenž od Otce vychází, ten o mně vydá svědectví. Také vy vydávejte svědectví, neboť jste se mnou od začátku.

To jsem vám pověděl, abyste se nedali svést. Budou vás vylučovat ze synagóg; ano, přichází hodina, že ten, kdo vás zabije, bude se domnívat, že tím uctívá Boha. To s vámi budou činit, protože nepoznali Otce ani mne. Ale to jsem vám pověděl, abyste si vzpomněli na má slova, až přijde ta hodina.

Neřekl jsem vám to na začátku, poněvadž jsem byl s vámi. J 15,26-16,4

Milí přátelé,

trpíte? Nebo aspoň někdy? Na utrpení není v podstatě nic špatného i ono patří k životu. Jedna moudrá knížečka praví I tvoje utrpení má smysl a říká se v ní, že nejlepším lékem na život je často jen najít jeho smysl. Jedna moje dobrá kamarádka trpí, když se podívá na svého malého synovce a nemůže být s ním. Jedno z největších životních utrpení je, když nemáme své bolesti s kým sdílet a cítíme se na tomto světě strašně sami. Tohle jen málokdo dokáže pochopit.

V Jimramově však máme už víc než půl roku novou farářku, a ta má takovou myšlenku, že veškeré rozdělení se dá opět napravit vzájemným propojením, že i ty dva světy, pozemský a nebeský, všední a sváteční či tělesný a duchovní se prý dají dát dohromady a nevnímat je jako rozdělené, nýbrž právě jako spojené. Že i například při umývání obličeje můžeme vnímat cosi jako duchovní očistu. Slí-

bil jsem jí, že ji sem někdy pozvu, tohle by se vám mohlo líbit. Ze mě něco tak duchaplného asi hned tak nevypadne.

Ale zpět k věci. Pán Ježíš nám slíbil, že až nám bude nejhůř, pošle nám od svého Otce Přimlůvce neboli Utěšitele neboli Ducha pravdy, aby nám o něm vydal svědectví, abychom pak i my mohli vydávat svědectví o něm, neboť jsme ho už poznali, tedy Pána Ježíše. Zní to teď trochu kostrbatě, ale v zásadě jde o to, že abychom mohli o Pánu Ježíši povědět něco rozumného, potřebujeme na to Ducha pravdy a současně Utěšitele, který nás povede i tím správným směrem. Bude ještě rychlejší, o Pánu Ježíši toho řekne i mnohem víc a my se pak k němu už jen budeme moci přidat.

Sám nevím, jestli nás má zrovna tohle nějak utěšit, mluvit o Pánu Ježíši není žádná sranda, ať už jsme ho poznali tak nebo onak, tohle je asi víc na tom Duchu než na nás. Nebo spíš o tom mnohem lépe umějí mluvit jiní. Např. jmenovec našeho kurátora, jak jsem se poměrně nedávno dozvěděl. To je holt poličské gymnázium.

Ale zpět k věci. Co Pán Ježíš slíbil, to i splnil a navrch přidal zaslíbení, abychom se nedali svést. A to i když nás budou vylučovat ze škol a synagóg, pobíjet, a přitom si myslet, že tím uctívají Boha či jen pronásledovat, abychom poznali, co je v tom životě skutečně důležité. Ježíš to sice bude vysvětlovat tím, že nepoznali Boha ani jeho Syna, ale kdoví, co by bylo pak. Je to skoro stejné jako říct,

kolik bílých míst na mapě světa ještě nevěří v Boha, ale můžeme my říct, kdo všechno ještě nevěří, když to ani my sami nevíme a bylo by pak něco jiné? Obávám se, že nikoli. Ba dokonce mám za to, že ve víře většinou zas až takový problém není, jen se jednak tak trochu přesunuje z kostelů do bezpečného soukromí a jednak co mám zkušenost, tak s vírou zas až takový problém není. Rozhodně menší, než bych čekal. To není ateismus, říká moje kolegyně z Jimramova, zlatý ateismus, říkám k tomu já.

Ale určitě si vzpomeňte, až přijde ta hodina. Říká k tomu Pán Ježíš. Na začátku nemusel, to tu ještě byl, říká nám to teď, abychom z toho nebyli tak vyjukaní, až to přijde, až nás opět budou vylučovat, pobíjet a pronásledovat. Ne, že by to nějak hrozilo, nám asi zrovna ne, ale jiným třeba ano, ale zní to odsud proto, abychom se tím ani my ani nikdo jiný nenechali zastrašit.

Strašit nám jde totiž celkem dobře. Ale svědčit, všimnout si i těch dobrých věcí, jít do hloubky a přemýšlet, to je výzva na dlouhé večerní rozhovory. Ježíš k tomu však nabádá. A posílá svého nebo spíš toho Božího Ducha. Toho jsme tu ještě moc neměli. Já o Duchu moc nekážu, říkal jsem Jimramovu trochu pokoutně, a proč ne, zeptala se mě trochu zvědavě, je ženského rodu, což je mimochodem pravda, Duch je v hebrejštině opravdu ženského rodu, přiznal jsem narovinu, tak to mi musíš někdy vysvětlit. Tak to ti někdy vysvětlím.

A myslím, že tohle bude ještě zajímavé.

A jak je to teda s tím Duchem Utěшитelem, Duchem pravdy. Ať taky jednou k něčemu dojdeme. Zaslíbení Ducha svatého Ježíšem přislíbeného je sice otázkou budoucnosti, jako že nám ho Pán Ježíš teprve pošle, je však zároveň věčnou přítomností. Je k nám sesílán stále. Má se zastávat Kristova díla ve světě, potěšovat jeho vyznavače, povzbuzovat je ve víře, abychom v ní obstáli i uprostřed všelijakých pokušení a nepodlehli ani ničemu jinému. Má za úkol zachovat nás, Kristovy vyznavače, ve víře a uchránit je od odpadnutí. Měli to ale v raně křesťanských dobách starosti, že.

A tak je nám Utěšitel sesílán stále, aby nás provázel i Kristovým křížem, což zní v tomto kraji hrozně, jaký kříž, my máme přece kalich, ale právě kříž je trvalým znakem Kristovy církve, a právě ten nás přibližuje i k samotnému začátku každého lidského, a nejen toho Božího utrpení.

A ano, právě v kříži se projevuje naprostá nezajištěnost a nezabezpečení každého lidského života, jeho otázky i problémy, pronásledování křesťanů i nekřesťanů, až i mučednická smrt těch prvních. A prý se v utrpení učedníků projevuje vzpoura světa proti Bohu a jeho Kristu. Spíš proti jejich vyvýšenosti. Jak mi tu a tam říkají návštěvy, co procházejí kolem kostela, my toho Krista zaprvé potřebujeme v lidech a zadruhé Boha v civilu, ideálně nenábožensky

neboli civilně a pokud možno přístupně a lidsky, a pak si za ním dojdeme i do toho kostela. Tak jsem zvědav.

Ale ještě k tomu utrpení. Ježíš ho naopak předpovídá. Jde o utrpení, které se nevymyká z Boží svrchovanosti, není nesmyslné, je Kristovo a Kristus jím v podstatě trpí za nás. Neboli tak, jak trpěl on, my už nebudeme ani nemůžeme, naopak, a rozhodně pro jiné věci, než je lidský hřích.

A to i když např. v pronásledování křesťanů spatřují pravou bohoslužbu. Co je pravá a nepravá bohoslužba, zde raději uvádět nebudu, ale pronásledováním ať už křesťanů nebo nekřesťanů se tak rozhodně neděje. Už od reformace je totiž pravou bohoslužbou to, co se děje po ní, což kupodivu nemá být pronásledování, ale jen následování. A nejde o to, co si z toho kostela odneseme, ale jací z něj vyjdeme. Jestli proměnění anebo vyměnění. Jestli pronásledování anebo následující, jestli s hlavou svěšenou anebo s hlavou vzhůru, jak říkal profesor Filipi.

Utěšitel nás tedy utěšuje a má utěšovat, těšit, povzbuzovat a dodávat odvahy. To slibuje Ježíš, když vidí nás každodenní zármutek nad tím, kdo ještě nebo už nevěří, kdo se Pánu Bohu vzdaluje anebo i přibližuje, ale ještě jinak, než bychom si přáli a kdo má ještě jiné problémy, než je Kristovo nebo i Boží utrpení. Ne, útěchou utě-

šitele naopak dochází k tomu, že i nám to musí takhle stačit, stačit k tomu, abychom už k zármutku neměli žádný důvod.

Duch Utěšitel je s námi, ač se to někdy nezdá. Působí úplně stejný pokoj, stejnou radost, stejný pocit bezpečí, stejné dary včera jako dnes, v tom se moc nemění. A někdy i v úplně obyčejných věcech, odpuštění, smíření, přemožení strachu, změně k lepšímu, víře. Cokoli se na světě děje dobrého, je skrytým působením Ducha svatého. To on koná svou práci, potěšuje, povzbuzuje, dodává sílu, podepírá, mění naše myšlení, vede k dobrým rozhodnutím. A když už si někde naříkáme, jak je všechno špatně, tam nás povzbuzuje i tím, že obrací naši pozornost k tomu, co můžeme vnímat jako jeho dílo.

A tak je to i s Přímlovcem. Ten coby náš obhájce se za nás přimlouvá u Pána Boha a u nás, lidí, obhájuje Boží věc, aby se jen tak neztratila. Obhájuje Boží dílo. Domlouvá nám, abychom Boží věc, pokud možno drželi a nepouštěli, abychom brali vážně jeho Slovo a občas třeba uměli i zapřít sebe sama. Takto na nás Duch svatý působí a zastává při nás Boží věc. Tak jako Ježíš přišel, aby nám přiblížil Boha a vrátil nás do jeho blízkosti, stejně po Ježíšově odchodu působí Duch svatý. Jen pohleďte, jak je o nás postaráno, jak v nebi, tak i na zemi. Což to není důvod k vděčnosti, k radosti, k pocitu bezpečí i ke zpěvu?